

отъ хиляда лампи, а той мисли, че само сто съмъ преброилъ.

Тръгналъ пакъ бай Тончо изъ равнитѣ софийски улици, а тѣ пълни съ народъ. Всички се веселятъ, всички тържествуватъ. Тукъ свири музика, маршируватъ войници, тамъ играятъ хора. Разтупкало се сърдцето на бай Тончо. Но нали нѣмалъ познати! Погледалъ тукъ, постоялъ тамъ, па влѣзълъ въ една кръчма, да се почерпи за радостъта. Пийналъ чашка, пийналъ още, докато хубаво се понапилъ. Почналъ той да се олюлява изъ улицитѣ, а по едно време падналъ и заспалъ. Минали апаши, изули му новитѣ ботуши и си заминали.

По едно време се задала кола. Улицата била тѣсна и колата трѣбвало да мине презъ краката на бай Тончо.

Слѣзълъ коларътъ и почналъ да го буди.

— Ставай ей, човѣче! Какво си заспалъ на срѣдъ улицата?

Събудилъ се бай Тончо, поразтъркалъ очи.

— Защо ме будишъ, бе?

— Ставай да прекарамъ колата!

— Че карай! Кои ти прѣчи?

— Презъ краката ти ли да карамъ?

Погледалъ се бай Тончо, погледналъ и краката си, па отсѣкълъ:

— Карай! Тѣзи крака не сж мои. Моитѣ бѣха въ нови ботуши обути.

*

Върналъ се бай Тончо въ село и започналъ да разказва на селянитѣ какво видѣлъ на царската сватба. Колкото видѣлъ по-вече измислялъ.